

Ivančena 25.4.2015

Je sobota brzo ráno a já spěchám liduprázdnými ulicemi k Bille na sraz na letošní střediskovou výpravu k mohyle Ivančeně. Přestože není ani 5 minut před oficiálním začátkem akce, na prostranství u letadla (bez letadla) není ani noha a teprve po chvíli se trousí první účastníci. Za pár okamžiků jsme ale už konečně téměř všichni a můžeme se naskládat do objednaného autobusu. Ačkoli se jedná o akci střediskovou, tudíž všechny oddíly se snažily co nejvíce reprezentovat velikostí a kvalitou své členské základny, autobus je sotva z půlky plný. A to i přes účast několika exčlenů, rodičů a náhodných kolemjdoucích. Šotci vyslaly početnou skupinu, tvořenou převážně mladšími světluškami a podrádkyněmi, za Sedmičku dorazilo několik skautů a za Ostnovce, hrdě ač sám, já.

Cesta rychle ubíhá, všichni si překotně sdělují zážitky z uplynulých dní a za chvíli už projíždíme Frýdlantem. Míjíme skauty, kteří statečně začali dlouhou pouť k mohyle už na autobusových a vlakových zastávkách v obci, zatímco my vyjíždíme ještě několik kilometrů po stále užší a strmější asfaltce až k hotelu Bezruč, poslední stopě lidské civilizace před samotnou mohylou. Vystupujeme, protahujeme ztuhlé svaly a rychle zahajujeme tradičním a tradičně trapným pokřikem 5. střediska. Poté už plní elánu zdoláváme úvodní část cesty k mohyle.

Podle čeho si šelma vybírá svou oběť? Má přitom nějaké morální dilema? A uchytilo by se nošení vedoucích v nosítkách? O těchto a mnoha dalších problémech a otázkách debatujeme, zatímco nám kilometry ubíhají pod nohama. Zanedlouho se proud skautů, mířících vzhůru, zvětšuje a my brzo staneme na dohled Ivančeny. Prostor před mohylou se hemží skauty všech věků i pohlaví, sem tam můžeme zahlédnout i twerkujícího psa. Odpočíváme, svačíme a pořizujeme skupinové foto. Díky soukromému autobusu jsme se k cíli dostali už před polednem, volíme tedy ještě zacházku a výstup na Lysou horu. Před odchodem si na své přijde i Arthur se svou selfie tyčí.

Netrvá dlouho a po krátké cestě a koulovačce staneme na úpatí posledního strmého svahu, který nás dělí od nejvyššího bodu našeho naplánovaného výletu. Chvíli čekáme na opozdilce, ale pak už startujeme závod na vrchol. Tedy abych byl přesný, jedná se závod mezi mnou a Vojtou, který jsme byli Bráchou donuceni ne úplně dobrovolně podstoupit. Přes původní nechuť jsme se ale nakonec přemohli a v těsném závěsu dorazili mezi prvními nahoru.

Na Lysé hoře se už jenom rychle občerstvujeme a zase vyrážíme, tentokrát dolů, vstříc čekajícímu autobusu, který nás odveze domů.